

Arrest

nr. 300 660 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 22 maart 2021 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 april 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 16 oktober 2020 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Bulgarije, op 21 en 22 januari 2021 in Roemenië en op 20 februari 2021 in Oostenrijk (Eurodac). Op 18 juni 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van het verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten daar Oostenrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 10 augustus 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 23/03/2021

Overdracht CGVS: 21/12/2021

U werd op 20 mei 2022 van 10.09 uur tot 14.07 uur en op 4 augustus 2022 van 14.11 uur tot 17.33 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), dit in het bijzijn van een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Dhaenens loco meester Van Der Beken, was hierbij op 20 mei 2022 aanwezig. Op 4 augustus 2022 was uw advocaat, meester Van Der Beken, aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger afkomstig uit Mounai (district Shigal, provincie Kunar). Voor zover u zich kan herinneren werkte uw vader voor de Afghaanse overheid. Hij werkte eerst jaren voor de politie en later voor het leger. Hij werd officier in het leger en werkte in de provincie Baghlan. Op 02/01/1399 (21 maart 2020) werd een dreigbrief van de taliban aan uw woning achtergelaten. Hierin stond dat uw vader zijn werk voor de overheid moest stopzetten. Later kwamen twee leden van de taliban naar uw woning. Zij vroegen uw moeder waar u was en zeiden dat u aan hen moest worden overgedragen. Op 04/03/1399 (24 mei 2020) werd een tweede brief van de taliban aan uw woning achtergelaten. Sinds de eerste dreigbrief kwam uw vader niet meer naar huis. Uw vader besloot dat u voor uw veiligheid Afghanistan moest verlaten. Twee maanden na het krijgen van de tweede brief verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije en Bulgarije door naar Servië. Toen u in Servië was, las u op de facebookaccount van uw neef A.K.A dat uw vader overleden was. U belde hierop naar het thuisfront en vernam zo dat uw vader tijdens zijn werk in Baghlan door de taliban gedood was. U reisde verder naar België waar u op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Rond januari 2022 kwamen de taliban naar uw woning. Zij vroegen uw moeder waar u verbleef. Op 02/06/1401 (24 augustus 2022), na uw tweede persoonlijk onderhoud, vielen de taliban de woning van uw moeder binnen. Ze namen toen uw broer K. met zich mee.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de politiekaart van uw vader met als vervaldatum 02/10/1395 (22 december 2016), een attest van uw vader waarin staat dat hij een door Duitsland en Amerika gesteund trainingsprogramma van de Afghaanse nationale politie heeft gevolgd van 26 mei 2007 tot 15 september 2007, een attest waarin staat dat uw vader een opleiding bij de politie genoot van 09/05/1395 tot 21/05/1395 (30 juli 2016 tot 11 augustus 2016), een attest waarin uw vader bedankt wordt voor zijn werk bij de politie afgeleverd op 21/05/1395 (11 augustus 2016), de twee hierboven vermelde dreigbrieven d.d. 02/01/1399 en 04/03/1399 (21 maart 2020 en 24 mei 2020) die door de taliban werden opgemaakt, een overlijdensattest van uw vader waarin staat dat uw vader op 28/09/1399 (18 december 2020) overleed en hij voor de derde brigade van het 217 Pamirkorps werkte, en verschillende documenten waarmee u wilt aantonen dat uw oom A. na de dood van uw vader een overlijdensvergoeding mocht innen. Uw advocaat maakte via e-mail op 23 mei 2022 en 22 augustus 2022 foto's van uw vader (o.m. in legeruniform, samen met collega's en samen met enkele kinderen), van diens graf, een video van de begrafenis van uw vader, url-linken naar de twee facebookpagina's van uw vader en naar de facebookpagina van een neef en van een leider van het district Shigal die de dood van uw vader wereldkundig maakte en foto's van u die uw vader volgens u op zijn facebookpagina plaatste. Op 26 januari 2023 maakte uw advocaat eveneens via e-mail een foto over van uw twee broers en een kopie van een brief opgemaakt door uw moeder en dorpsouderen waarmee u het Commissariaat-generaal wil laten weten dat uw broer K., die links op de voorgaande foto staat, op 02/06/1401 (24 augustus 2022) bij een inval door de taliban werd meegenomen. Na uw tweede onderhoud bezorgde u nog opmerkingen op de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft uw verklaringen die u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aflegde, namelijk dat u geheugenproblemen zou hebben omdat u geslagen werd door de politie in Roemenië en omdat uw

vader vermoord werd (CGVS 2, p. 1; p. 17), dient er opgemerkt te worden dat u geen verslag, attest of ander stuk neerlegde waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk geheugenproblemen zou hebben of dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen en om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd om uw beweerde problemen in Afghanistan aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen de volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde identiteit. Zo diende u in Bulgarije een verzoek in onder de naam I.Z. met als geboortedatum 11 mei 2004 (brief Bulgaarse Dublin Unit, d.d. 7 mei 2021). U diende in Roemenië en Oostenrijk, net zoals in België, een verzoek in onder de naam Q.Z. maar gaf er respectievelijk 20 februari 2004 en 1 januari 2004 als geboortedatum op (brief Romanian Dublin Unit, d.d. 22 april 2021; brief Oostenrijks Federal office for immigration and Asylum d.d. 29 april 2021). In België verklaarde u ook Q.Z. te heten maar gaf u als geboortedatum 30 september 2004 op, hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Bij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 15 april 2021 werd echter vastgesteld dat u op dat moment sowieso ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting was (beslissing Dienst Voogdij, 26 april 2021). Uw verschillende verklaringen over uw leeftijd en identiteit, die bovendien niet in overeenstemming zijn met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, zijn niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans te allen tijde verwacht worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties vanaf het moment van het eerste verzoek correct inlicht over zijn identiteit. Betreffende de taskara die u neerlegde en die uw identiteit en leeftijd zoals verklaard op het CGVS lijkt te bevestigen dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Bovendien staat het serienummer op de door u neergelegde taskara gedrukt terwijl er uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het serienummer op uw taskara gestempeld moet zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Deze vaststelling brengt uw algemene geloofwaardigheid in diskrediet.

U kon verder het profiel van uw vader, namelijk dat hij in Afghanistan voor de politie en het leger zou gewerkt hebben, niet aannemelijk maken.

Zo kon u maar bitter weinig over deze jobs vertellen. Over uw vaders werk bij de politie kon u enkel vertellen dat hij deze functie in Kandahar en Baghlan uitoefende. Verder kon u niet vertellen wat zijn functie, rang of positie bij de politie was of hoe lang hij bij de politie zou gewerkt hebben (CGVS 1, p. 16; p. 18). Over uw vaders laatste werk, namelijk dat als officier bij het Afghaanse leger, kon u evenmin veel vertellen. Verder dan een vage inschatting dat uw vader drie à vijf jaar – het kon ook iets anders zijn – als officier voor het leger zou gewerkt hebben in Baghlan kwam u niet (CGVS 1, p. 16). Voorts is het merkwaardig dat, ofschoon u bij uw tweede onderhoud wist dat hij adjunct-commandant van een eenheid zou geweest zijn en leiding zou gegeven hebben aan 100 tot 150 soldaten, u dit niet eens kon vertellen bij uw eerste onderhoud. U werd er toen immers gepolst naar zijn activiteiten in het leger en wist toen onder meer niet eens welke rang uw vader als officier (zoals bijvoorbeeld luitenant, kapitein of generaal) in het leger had, in welke eenheid en brigade hij werkte, wie zijn commandanten waren, waar hij in de provincie Baghlan gestationeerd was en of hij er in een huis of legerbasis verbleef (CGVS 1, p. 16-17; CGVS 2, p. 5-6; p. 10). U bleef ook heel vaag over zijn dagdagelijkse taken als officier. U kwam niet veel verder dan dat hij het land diende en dat hij deelnam aan gevechten, maar voegde hier meteen aan toe dat u niet veel wist van zijn missies en gevechten (CGVS 1, p. 17). Daar waar u een attest neerlegde om aan te tonen dat uw vader chauffeur was geweest voor de Duitsers of Amerikanen, kon u dan weer niet vertellen wanneer hij chauffeur was geweest en of hij dit was toen hij bij de politie of het leger werkte (CGVS 1, p. 19).

Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud of uw vader u ooit een anekdote vertelde over zijn werk als officier bij het leger, verklaarde u dat hij u er slechts één vertelde, namelijk dat hij zeven jaar geleden in een plantrijke omgeving door een granaatscherf gewond geraakt was aan zijn enkel en hij toen wachtte op een voertuig om hem weg te voeren (CGVS 1, p. 18-19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, hoewel u verschillende keren gevraagd werd of uw vader u ooit een anekdote van een geweldsincident vertelde waarbij hij als officier in het leger betrokken was, verklaarde u dat uw vader u nooit anekdotes vertelde (CGVS 2, p. 6). Pas wanneer u geconfronteerd werd met het verhaal dat u vertelde tijdens uw eerste onderhoud, namelijk dat uw vader gewond raakte door een granaatscherf en hij nadien werd weggevoerd, verklaarde u dat uw vader in een bos gewond was geraakt aan zijn been (CGVS 2, p. 15). Dit komt weinig overtuigend over. Immers, dat u de enige anekdote die uw vader u ooit over zijn werk als officier bij het leger zou verteld hebben, tijdens uw tweede onderhoud niet spontaan kon vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat uw vader als officier voor het leger zou gewerkt hebben blijkt voorts nog uit uw verklaringen omtrent zijn verlofregeling. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader als officier in het leger één keer om de drie à vijf maanden naar huis kwam en hij dan twee maanden thuis bleef (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw vader om de drie à zeven maanden naar huis kwam en dit dan steeds voor 15 à 20 dagen was (CGVS 2, p. 6; p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen uit uw eerste onderhoud en herhaalde u dat uw vader steeds voor 15 à 20 dagen thuis bleef (CGVS 2, p. 15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

Bovendien kan er niet ingezien worden waarom uw vader, indien hij werkelijk jarenlang bij de politie en het leger zou gewerkt hebben, het risico zou willen lopen om tijdens zijn verloven terug te keren naar zijn dorp. Zo verklaarde u dat de taliban voor zover u zich kon herinneren de controle over uw dorp hadden, zij in het dorp rondliepen of aan een checkpoint mensen controleerden om bijv. mensen te vinden die voor de toenmalige overheid werkten en tijdens hun verlof naar huis kwamen – ze gedroegen zich hierbij wreed en u illustreerde dit met een voorbeeld waarbij een bom werd geplaatst twee of drie jaar voor uw vertrek bij een familielid dat met de Amerikanen samenwerkte – (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 3-4) en dat voor zo lang u het zich kon herinneren de mensen in het dorp wisten dat uw vader voor de politie en nadien voor het leger werkte (CGVS 2, p. 6). Dat uw vader als enige voorzorgsmaatregel vooraleer hij naar huis kwam eerst naar uw grootvader zou gebeld hebben om na te gaan of de situatie veilig was (CGVS 2, p. 6), kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Immers, dat uw vader als officier in het leger tijdens zijn verloven wekenlang in een door de taliban gecontroleerd dorp zou verblijven houdt in alle redelijkheid geen steek. Evenmin houdt het, gezien de door u geschetste situatie in uw dorp en gezien uw verklaringen dat uw vader voor zover u zich kan herinneren voor de overheid werkte (CGVS 1, p. 16), steek dat uw vader pas op 02/01/1399 (21 maart 2020) voor het eerst door middel van een dreigbrief door de taliban bedreigd werd. Hierop gewezen, kwam u niet verder dan dat hij misschien geen doelwit was of dat ze misschien geen informatie over hem hadden (CGVS 1, p. 21; p. 23), hetgeen slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaringen dat de dorpelingen voor zover u zich kon herinneren wisten dat uw vader voor de overheid werkte en dat te taliban checkpoints opwierpen om overheidsambtenaren te betrappen.

Vervolgens had u een beperkte kennis over de omstandigheden waarin uw vader overleed. Zo wist u enkel wat u van uw moeder had vernomen, namelijk dat uw vader toen u in Servië was door de taliban werd doodgeschoten in Baghlan (CGVS 1, p. 8-9). U vroeg bovendien nooit aan uw moeder in welke precieze omstandigheden uw vader overleed, naar eigen zeggen omdat u op voorhand wist dat zij als vrouw geen informatie kon ontvangen (CGVS 1, p. 9). In deze context komt het echter uiterst bevreemdend over dat, hoewel u veronderstelde dat iemand van de overheid uw grootvader verwittigd had omtrent het overlijden van uw vader - u wist niet of deze persoon uw grootvader verteld had in welke omstandigheden uw vader overleden was - (CGVS 2, p. 9), u evenmin uw grootvader, die als eerste van de familie werd ingelicht omtrent de dood van uw vader (CGVS 2, p. 8; p. 11), verder bevroeg of liet bevragen omtrent de omstandigheden waarin uw vader overleed (CGVS 2, p. 9). Uw verklaring voor uw nalaten dit te doen, namelijk dat het voor zich sprak dat uw vader bij een vuurgevecht om het leven was gekomen en u bewust niets over het overlijden van uw vader vroeg omdat u dat niet aankan en het te zwaar heeft (CGVS 2, p. 9), kan niet overtuigen. Immers, uit uw verklaringen dat er na uw aankomst in België nog documenten inzake het overlijden van uw vader werden overgemaakt (CGVS 1, p. 12-13) en u na uw eerste persoonlijk onderhoud nog naar een neef belde om hem te vragen wat er met zijn facebookpost over de dood van uw vader gebeurd was (CGVS 2, p. 11) blijkt dat u wel degelijk over zaken kan praten die te maken hebben met het overlijden van uw vader waardoor niet kan ingezien worden

waarom u uw grootvader niet bevroeg of liet bevragen omtrent de precieze omstandigheden waarin uw vader zou overleden zijn. Bovendien kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot legde u weliswaar verschillende documenten neer ter staving van de beweerde professionele activiteiten van uw vader. Hieraan kan echter geen bewijswaarde gehecht worden. Zo legde u een url-link naar de facebookprofielen van uw vader neer waarop uw vader foto's van u zou gepost hebben (CGVS 2, p. 11-12), en waarmee u wilt bewijzen dat de man die op foto's in legeruniform en op een politiebadge te zien is uw vader is. Er dient echter opgemerkt te worden dat van dergelijke facebookprofielen niet de minste bewijskracht kan uitgaan aangezien eenieder een facebookprofiel onder een bepaalde naam kan aanmaken en er foto's op kan posten en er uit informatie waarover het CGSV beschikt blijkt dat posts op facebook ook geantidateerd kunnen worden waardoor er evenmin aan data op facebook enige bewijswaarde kan worden gegeven. Bovendien gaf u zelf een voorbeeld van een facebookprofiel waarvan de inhoud niet klopte. Immers, geconfronteerd met een facebookprofiel op uw naam waarin staat dat u in Kaboel leefde en studeerde, verklaarde u dat een vriend van u dit profiel voor u had opgemaakt en u nooit in Kaboel geleefd of gestudeerd had (CGVS 1, p. 11; p. 23). Het mag voorts verbazen dat u die toegang heeft tot facebookprofielen van familieleden en die over talrijke foto's van uw vader (zowel in legeruniform als in burgerkledij) en van diens stoffelijk overschot en over foto's en een video van diens begrafenis en graf beschikt, ondanks uw contacten met uw familie, geen enkele foto van u met uw vader kan neerleggen (CGVS 1, p. 4-5; p. 24), waardoor uit niets blijkt dat de neergelegde foto's daadwerkelijk uw vader tonen. Mede gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw identiteit en op de ontbrekende bewijswaarde van uw taskara, kon u bovendien niet aantonen dat I.S.A., de persoon die vernoemd wordt op de taskara, de politiebadge, de wasika's, het overlijdensattest, de attesten van de politie en het document van het ministerie van defensie uw vader betreft. Voorts zijn documenten enkel bewijskrachtig indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader voor de politie en het leger zou gewerkt hebben, waardoor er bij uitbreiding evenmin nog geloof kan worden gehecht aan jullie omwille hiervan ondervonden problemen met de taliban.

Dat hier geen geloof kan worden aan gehecht blijkt voorts nog uit uw incoherente verklaringen over de bedreigingen van de taliban die u en uw familie te beurt vielen. Zo verklaarde u initieel dat er buiten het afgeven van brieven niets gebeurde, uw vader na het verkrijgen van de brieven niet meer naar huis kwam en u uit Afghanistan werd weggezonden (CGVS 1, p. 21). Onmiddellijk erna verklaarde u evenwel dat de taliban toen u nog in Afghanistan was ook naar uw huis kwamen en uw moeder vertelden dat uw vader ongehoorzaam was (CGVS 1, p. 21). Over dit bezoek verklaarde u aanvankelijk dat de taliban naar uw huis kwamen om te vragen dat u aan hen zou worden overgeleverd nadat de twee dreigbrieven werden aangetroffen om onmiddellijk erna te verklaren dat de taliban uw overlevering aan uw moeder kwamen vragen tussen het afleveren van de twee dreigbrieven in (CGVS 1, p. 22). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud over dit bezoek van de taliban dat zij met drie personen waren en toen enkel uw moeder thuis was, waarbij u op de vraag waar uw broers en zussen toen waren preciseerde dat uw jongere familieleden buiten waren omdat kinderen niet thuis blijven (CGVS 1, p. 22-23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat er slechts twee talibs langskwamen en dat uw moeder en uw zussen toen thuis waren (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud – dit blijkt ook uit uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud – en herhaalde u dat de taliban met twee personen waren en uw zussen thuis waren (CGVS 2, p. 15). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Bovendien komt het feit dat de talibs tijdens dit bezoek aan uw moeder uitdrukkelijk zouden gezegd hebben dat, indien uw vader was thuis geweest, ze hem afgeslacht zouden hebben waaraan ze toevoegden dat ze verlangden dat u aan hen werd overgedragen waardoor u vreesde dat u door de taliban levend gevild zou worden (CGVS 1, p. 23), ongeloofwaardig over. Door expliciet te wijzen op hun verlangen om uw vader te doden en tegelijkertijd te eisen dat u aan hen overgedragen werd, hypothekeerden ze immers aanzienlijk hun kansen dat u zich daadwerkelijk vrijwillig zou overdragen. Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof gehecht worden aan het bezoek van de taliban aan uw woning toen u nog in Afghanistan was.

Aangezien er tijdens dit bezoek verwezen werd naar de eerste dreigbrief (CGVS 2, p. 16) en aangezien beide dreigbrieven gelijkaardig zijn, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat er bij u thuis dreigbrieven zouden zijn bezorgd. Dit blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrieven.

Immers, bij deze twee brieven blijkt dat de stempel die erop staat mee gekopieerd werd, wat onlogisch is aangezien hierdoor het nut van een stempel die net de authenticiteit van een document moet benadrukken, verloren gaat. Ook staat de stempel in beide dreigbrieven op exact dezelfde plaats, ofschoon er tussen het bezorgen van beide dreigbrieven meer dan twee maanden verstreken zouden zijn. Merkwaardig is nog dat, ofschoon beide dreigbrieven, waarvan u het origineel neerlegde, met plakband aan de hoofdpoot van jullie woning zouden geplakt zijn (CGVS 1, p. 14; mail met opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 26 augustus 2022; CGVS 2, p. 14), nergens op die dreigbrieven sporen van (de beschadigingen ten gevolge van) plakband op te merken zijn.

Tot slot kan er nog op een bijkomende tegenstrijdigheid worden gewezen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u door problemen met Daesh Afghanistan te hebben verlaten (verklaring DVZ, vraag 37). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u nochtans enkel een vrees voor de taliban te koesteren (CGVS 1, p. 23).

Gezien er niet langer geloof kan worden gehecht aan de problemen die u of uw vader zou gehad hebben met de taliban, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verhaal dat de taliban omwille hiervan na uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw woning zouden zijn gekomen op zoek naar u (CGVS 1, p. 5-6). Dit blijkt tevens uit het feit dat u hierover evenmin coherente verklaringen aflegde. Zowel bij uw eerste als bij uw tweede onderhoud zei u hierover immers dat dit 'vijf maanden geleden' gebeurde, terwijl er tussen uw eerste en uw tweede onderhoud meer dan twee maanden verstreken (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 3). Er kan om dezelfde reden ook geen geloof gehecht worden aan de inhoud van de na uw tweede onderhoud aan het Commissariaat-generaal bezorgde brief waarin de verklaring van uw moeder en van dorpsoudsten te lezen staat die stellen dat uw broer K. omwille van deze problemen op 02/06/1401 (24 augustus 2022) door de taliban zou zijn ontvoerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Verzoeker verwijst vooreerst naar de huidige politieke situatie in Afghanistan en poneert dat er mogelijk een risico bestaat voor verzoeker ten gevolge van een (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij reeds 3 jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en sinds 23 maart 2021 in België verblijft. Verzoeker betoogt dat op geen enkele manier door de commissaris-generaal onderzocht werd of verzoeker verwesterd is, dan wel als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd. Verzoeker verwijst naar landeninformatie en rechtspraak ter onderbouwing van zijn betoog.

Voorts stelt verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan noopt tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet daar de huidige situatie te wijten is aan de Taliban. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

2.1.2. Op 28 november 2023 legde verzoeker een aanvullende nota met nieuwe elementen neer:

Verzoeker stelt als volgt:

“Verzoekende partij kreeg nog een foto doorgestuurd waarop hij wel degelijk met zijn vader, I.S.A., te zien is (stuk 1). Deze foto vormt minstens een begin van bewijs van de verwantschap tussen verzoeker en zijn vader. Van links naar rechts op de foto zijn respectievelijk te zien: N., K. en I.S.A. (verzoekers vader). De kleine jongen op de voorgrond is verzoeker.

Gelet op de veelheid aan documenten over het werk van verzoekers vader kan moeilijk getwijfeld worden aan het werk van dhr. I.S.A. voor het Afghaans Nationaal Leger. De vele hiaten in de verklaringen van het werk van zijn vader, zijn te verklaren door de jonge leeftijd van verzoeker.

Verzoeker heeft zich op die manier ook verkeerdelijk verklaard dat zijn dorp onder controle van de Taliban was. Dat was niet zo, zoals blijkt uit het EASO COI – rapport van juni 2021 (p. 239) 1 :”

[citaat landeninformatie]

“Verwerende partij heeft eveneens toegang tot deze informatie, doch confronteert verzoeker niet met deze vergissing. Evenmin stelt verwerende partij hierover bijkomende vragen. Verwerende partij gaat kennelijk onredelijk ‘mee’ in de foutieve informatie die verzoeker aanreikte. Verwerende partij schiet daarmee tekort in haar medewerkingsplicht.

Bovendien dient de verkeerde verklaring van verzoeker te worden bekeken in het licht van zijn jeugdige leeftijd toen hij in Afghanistan was. Aangezien de Taliban steeds sterk aanwezig was in de regio van verzoeker, kan het best zijn dat verzoeker de perceptie had dat de Taliban de regio onder controle had, quod non.

Het is niet ongebruikelijk dat militairen, ook in gecontesteerde gebieden in Afghanistan voorgaand aan de machtsovername naar huis kwamen op verlof.

Verzoeker is ook op zoek naar zijn vermiste broer met de hulp van de dienst ‘Restoring Family Links’ van het Rode Kruis (stuk 2).

2.2/ Verwestering

In navolging van het eerder ontwikkelde middel mbt de verwestering van verzoeker, wordt in huidige aanvullende nota bijkomende informatie toegevoegd, waaruit zijn activiteiten in België blijken.

Verzoeker heeft sedert september 2023 eindelijk de kans gekregen om Nederlandse les te beginnen (stuk 3). Hij wordt omschreven als een gemotiveerde student die consequent naar de les komt en zich ‘thuis’ verder verdiept in onze taal. Zo probeert verzoeker ook via andere kanalen zijn Nederlands bij te spijkeren: via YouTube bvb. volgt hij het kanaal van ‘Juf m NT2’.

Verzoeker heeft in België intussen 17 maanden gewerkt in een groentenverwerkingsbedrijf (stuk 4). Verzoeker heeft gedurende zijn werk samengewerkt met mensen van verschillende nationaliteiten.

Verzoeker laat zich voor zijn depressie en slaapstoornissen bijstaan door de psycholoog (stuk 5). Het feit dat verzoeker open staat voor deze westerse manier van behandeling van een mentale stoornis, toont inderdaad aan dat hij verwesterd zou kunnen zijn."

Inventaris der stukken ter ondersteuning van de nota:

*"1/ Foto's met papa;
2/ attest RFL dd. 28-11-2023;
3/ attest LIGO dd. 21-11-2023;
4/ Werk
4a/ Loonfiches 2022;
4b/ Loonfiche 2023;
5/ Attest psycholoog dd. 17-11-2023."*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus, oordeelt de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolging daar hij zijn identiteit niet aannemelijk maakt (i), hij amper kon vertellen over de vermeende werkzaamheden van zijn vader (ii), de gedragingen van zijn vader niet geloofwaardig zijn in de door verzoeker geschetste context (iii), de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn gestorven niet kunnen overtuigen (iv) en de door verzoeker neergelegde documenten zijn ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen remediëren (v).

Verzoeker voert aanvankelijk in zijn verzoekschrift geen inhoudelijk verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn asielaanspraak. In aanvullende nota voert hij enkele nieuwe elementen aan, die evenwel geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader:

"Zo kon u maar bitter weinig over deze jobs vertellen. Over uw vaders werk bij de politie kon u enkel vertellen dat hij deze functie in Kandahar en Baghlan uitoefende. Verder kon u niet vertellen wat zijn functie, rang of positie bij de politie was of hoe lang hij bij de politie zou gewerkt hebben (CGVS 1, p. 16; p. 18). Over uw vaders laatste werk, namelijk dat als officier bij het Afghaanse leger, kon u evenmin veel vertellen. Verder dan een vage inschatting dat uw vader drie à vijf jaar – het kon ook iets anders zijn – als officier voor het leger zou gewerkt hebben in Baghlan kwam u niet (CGVS 1, p. 16). Voorts is het merkwaardig dat, ofschoon u bij uw tweede onderhoud wist dat hij adjunct-commandant van een eenheid zou geweest zijn en leiding zou gegeven hebben aan 100 tot 150 soldaten, u dit niet eens kon vertellen bij uw eerste onderhoud. U werd er toen immers gepolst naar zijn activiteiten in het leger en wist toen onder meer niet eens welke rang uw vader als officier (zoals bijvoorbeeld luitenant, kapitein of generaal) in het leger had, in welke eenheid en brigade hij werkte, wie zijn commandanten waren, waar hij in de provincie Baghlan gestationeerd was en of hij er in een huis of legerbasis verbleef (CGVS 1, p. 16-17; CGVS 2, p. 5-6; p. 10). U bleef ook heel vaag over zijn dagdagelijkse taken als officier. U kwam niet veel verder dan dat hij het land diende en dat hij deelnam aan gevechten, maar voegde hier meteen aan toe dat u niet veel wist van zijn missies en gevechten (CGVS 1, p. 17). Daar waar u een attest neerlegde om aan te tonen dat uw vader chauffeur was geweest voor de Duitsers of Amerikanen, kon u dan weer niet vertellen wanneer hij chauffeur was geweest en of hij dit was toen hij bij de politie of het leger werkte (CGVS 1, p. 19).

Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud of uw vader u ooit een anekdote vertelde over zijn werk als officier bij het leger, verklaarde u dat hij u er slechts één vertelde, namelijk dat hij zeven jaar geleden

in een planrijke omgeving door een granaatscherf gewond geraakt was aan zijn enkel en hij toen wachtte op een voertuig om hem weg te voeren (CGVS 1, p. 18-19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, hoewel u verschillende keren gevraagd werd of uw vader u ooit een anekdote van een geweldsincident vertelde waarbij hij als officier in het leger betrokken was, verklaarde u dat uw vader u nooit anekdotes vertelde (CGVS 2, p. 6). Pas wanneer u geconfronteerd werd met het verhaal dat u vertelde tijdens uw eerste onderhoud, namelijk dat uw vader gewond raakte door een granaatscherf en hij nadien werd weggevoerd, verklaarde u dat uw vader in een bos gewond was geraakt aan zijn been (CGVS 2, p. 15). Dit komt weinig overtuigend over. Immers, dat u de enige anekdote die uw vader u ooit over zijn werk als officier bij het leger zou verteld hebben, tijdens uw tweede onderhoud niet spontaan kon vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat uw vader als officier voor het leger zou gewerkt hebben blijkt voorts nog uit uw verklaringen omtrent zijn verlofregeling. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader als officier in het leger één keer om de drie à vijf maanden naar huis kwam en hij dan twee maanden thuis bleef (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw vader om de drie à zeven maanden naar huis kwam en dit dan steeds voor 15 à 20 dagen was (CGVS 2, p. 6; p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen uit uw eerste onderhoud en herhaalde u dat uw vader steeds voor 15 à 20 dagen thuis bleef (CGVS 2, p. 15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

Bovendien kan er niet ingezien worden waarom uw vader, indien hij werkelijk jarenlang bij de politie en het leger zou gewerkt hebben, het risico zou willen lopen om tijdens zijn verlovten terug te keren naar zijn dorp. Zo verklaarde u dat de taliban voor zover u zich kon herinneren de controle over uw dorp hadden, zij in het dorp rondliepen of aan een checkpoint mensen controleerden om bijv. mensen te vinden die voor de toenmalige overheid werkten en tijdens hun verlof naar huis kwamen – ze gedroegen zich hierbij wreed en u illustreerde dit met een voorbeeld waarbij een bom werd geplaatst twee of drie jaar voor uw vertrek bij een familielid dat met de Amerikanen samenwerkte – (CGVS 1, p. 19-20; CGVS 2, p. 3-4) en dat voor zo lang u het zich kon herinneren de mensen in het dorp wisten dat uw vader voor de politie en nadien voor het leger werkte (CGVS 2, p. 6). Dat uw vader als enige voorzorgsmaatregel vooraleer hij naar huis kwam eerst naar uw grootvader zou gebeld hebben om na te gaan of de situatie veilig was (CGVS 2, p. 6), kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Immers, dat uw vader als officier in het leger tijdens zijn verlovten wekenlang in een door de taliban gecontroleerd dorp zou verblijven houdt in alle redelijkheid geen steek. Evenmin houdt het, gezien de door u geschetste situatie in uw dorp en gezien uw verklaringen dat uw vader voor zover u zich kan herinneren voor de overheid werkte (CGVS 1, p. 16), steek dat uw vader pas op 02/01/1399 (21 maart 2020) voor het eerst door middel van een dreigbrief door de taliban bedreigd werd. Hierop gewezen, kwam u niet verder dan dat hij misschien geen doelwit was of dat ze misschien geen informatie over hem hadden (CGVS 1, p. 21; p. 23), hetgeen slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaringen dat de dorpingen voor zover u zich kon herinneren wisten dat uw vader voor de overheid werkte en dat te taliban checkpoints opwierpen om overheidsambtenaren te betrappen.

Vervolgens had u een beperkte kennis over de omstandigheden waarin uw vader overleed. Zo wist u enkel wat u van uw moeder had vernomen, namelijk dat uw vader toen u in Servië was door de taliban werd doodgeschoten in Baghlan (CGVS 1, p. 8-9). U vroeg bovendien nooit aan uw moeder in welke precieze omstandigheden uw vader overleed, naar eigen zeggen omdat u op voorhand wist dat zij als vrouw geen informatie kon ontvangen (CGVS 1, p. 9). In deze context komt het echter uiterst bevreemdend over dat, hoewel u veronderstelde dat iemand van de overheid uw grootvader verwittigd had omtrent het overlijden van uw vader - u wist niet of deze persoon uw grootvader verteld had in welke omstandigheden uw vader overleden was - (CGVS 2, p. 9), u evenmin uw grootvader, die als eerste van de familie werd ingelicht omtrent de dood van uw vader (CGVS 2, p. 8; p. 11), verder bevroeg of liet bevragen omtrent de omstandigheden waarin uw vader overleed (CGVS 2, p. 9). Uw verklaring voor uw nalaten dit te doen, namelijk dat het voor zich sprak dat uw vader bij een vuurgevecht om het leven was gekomen en u bewust niets over het overlijden van uw vader vroeg omdat u dat niet aankan en het te zwaar heeft (CGVS 2, p. 9), kan niet overtuigen. Immers, uit uw verklaringen dat er na uw aankomst in België nog documenten inzake het overlijden van uw vader werden overgemaakt (CGVS 1, p. 12-13) en u na uw eerste persoonlijk onderhoud nog naar een neef belde om hem te vragen wat er met zijn facebookpost over de dood van uw vader gebeurd was (CGVS 2, p. 11) blijkt dat u wel degelijk over zaken kan praten die te maken hebben met het overlijden van uw vader waardoor niet kan ingezien worden waarom u uw grootvader niet bevroeg of liet bevragen omtrent de precieze omstandigheden waarin uw vader zou overleden zijn.

Bovendien kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tot slot legde u weliswaar verschillende documenten neer ter staving van de beweerde professionele activiteiten van uw vader. Hieraan kan echter geen bewijswaarde gehecht worden. Zo legde u een url-link naar de facebookprofielen van uw vader neer waarop uw vader foto's van u zou gepost hebben (CGVS 2, p. 11-12), en waarmee u wilt bewijzen dat de man die op foto's in legeruniform en op een politiebade te zien is uw vader is. Er dient echter opgemerkt te worden dat van dergelijke facebookprofielen niet de minste bewijskracht kan uitgaan aangezien eenieder een facebookprofiel onder een bepaalde naam kan aanmaken en er foto's op kan posten en er uit informatie waarover het CGSV beschikt blijkt dat posts op facebook ook geantidateerd kunnen worden waardoor er evenmin aan data op facebook enige bewijswaarde kan worden gegeven. Bovendien gaf u zelf een voorbeeld van een facebookprofiel waarvan de inhoud niet klopte. Immers, geconfronteerd met een facebookprofiel op uw naam waarin staat dat u in Kaboel leefde en studeerde, verklaarde u dat een vriend van u dit profiel voor u had opgemaakt en u nooit in Kaboel geleefd of gestudeerd had (CGVS 1, p. 11; p. 23). Het mag voorts verbazen dat u die toegang heeft tot facebookprofielen van familieleden en die over talrijke foto's van uw vader (zowel in legeruniform als in burgerkledij) en van diens stoffelijk overschot en over foto's en een video van diens begrafenis en graf beschikt, ondanks uw contacten met uw familie, geen enkele foto van u met uw vader kan neerleggen (CGVS 1, p. 4-5; p. 24), waardoor uit niets blijkt dat de neergelegde foto's daadwerkelijk uw vader tonen. Mede gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw identiteit en op de ontbrekende bewijswaarde van uw taskara, kon u bovendien niet aantonen dat I.S.A., de persoon die vernoemd wordt op de taskara, de politiebade, de wasika's, het overlijdensattest, de attesten van de politie en het document van het ministerie van defensie uw vader betreft. Voorts zijn documenten enkel bewijskrachtig indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is."

Verzoeker legt in zijn aanvullende nota een foto neer waarop hij zou te zien zijn met zijn vader. Uit deze foto, waarop verzoeker te zien zou zijn als kind, kan geenszins met enige mate van zekerheid worden vastgesteld dat het wel degelijk om verzoeker zou gaan, laat staan dat deze persoon werkelijk zijn vader zou zijn. Deze foto strekt dan ook allerminst tot bewijs dat de persoon die wordt afgebeeld op de door hem neergelegde documenten wel degelijk de vader van verzoeker is.

Waar verzoeker nog wijst op de veelheid aan documenten die hij heeft neergelegd ter bewijs van de werkzaamheden van zijn vader, verwijst de Raad naar de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. De Raad treedt de bestreden beslissing ook bij dat dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *in casu quod non*.

Verzoeker haalt verder landeninformatie uit waaruit zou blijken dat de taliban geen controle hadden over het gebied waar hij woonde, terwijl verzoeker dit wel degelijk stelde. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal meeding in foutieve informatie en verzoeker hiermee niet confronteerde. Uit de door verzoeker neergelegde landeninformatie blijkt dat de controle over het grondgebied werd gedeeld tussen de overheid én de taliban. Hieruit blijkt geenszins dat de taliban verzoekers grondgebied niet controleerden. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toekomt om diens foutieve verklaringen te verbeteren. In dit verband wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd als verklaring voor zijn verwarring omtrent over wie controle had over zijn dorp. De Raad stelt vast dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens 18 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet. Van een volwassen persoon kan op zijn minst worden verwacht dat hij het onderscheid kan maken tussen de taliban en de overheid, temeer zijn vader zelf werkte voor de overheid.

Verzoeker poneert verder dat het gebruikelijk was dat militairen op verlof gingen in gebied dat onder controle was van de taliban. Deze stelling is geheel ongefundeerd en is derhalve niet dienstig.

Tot slot stelt verzoeker dat hij zijn broer zoekt met behulp van het Rode Kruis. Dit plaatst zijn ongeloofwaardige verklaringen niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina"* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of"*

Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verblijf in België voor hem een risico zou inhouden om bij terugkeer te worden vervolgd vanwege verwestering. Verzoeker wijst op het gegeven dat hij Nederlands leert, werkt en dat hij naar een psycholoog gaat om aan te tonen dat hij verwesterd is.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting. De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers werkzaamheden voor een groenteverwerkingsbedrijf tot een verwestering in diens hoofde zouden leiden. Evenmin kan het feit dat verzoeker een psycholoog bezoekt strekken tot het bewijs van een zulke internalisering van Westerse waarden en normen dat hij niet langer naar Afghanistan kan terugkeren.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat

bepaalt: “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP